

„Te vagy az én Istenem, nagyobb javam nincsen nálad.” (Zsolt 16(15),2)

E hónap életigéje a Zsoltárok könyvéből származik, mely egybegyűjti Dávid király és más Istentől ihletett imádók legszebb imádságait, hogy megtanuljuk, hogyan forduljunk felé. A Zsoltárokból mindannyian felismerjük önmagunkat, megérintik lelkünk legmélyebb húrjait, a legmélyebb, legerősebb érzéseinket fejezik ki: kétséget, fájdalmat, haragot, aggodalmat, kétségbeesést, valamint a reményt, a dicsőítést, a hálaadást és az örömet is. Ezért mondhatja a zsoltárokat minden időben, minden kultúrában, és élete minden pillanatában minden férfi és nő a földön.

„Te vagy az én Istenem, nagyobb javam nincsen nálad.”

A 16. zsoltár pedig sok lelki író legkedvesebb zsoltára volt. Avilai Szent Teréz például így kommentálta: „Semmi nem hiányzik annak, akinek ott van Isten, egyedül Isten elég neki!” Antoniosz Fikry Rofaeil, a kopt ortodox egyház egyik teológusa így ír: „Ez a feltámadás zsoltára, ezért az egyház a reggeli órákban imádkozza [...], mert Krisztus hajnalban támadt fel. Ez a zsoltár a vég nélküli örökségünk reményét adja, ezért nevezzük „arany zsoltárnak”, ami azt jelenti, hogy rendkívül értékes, szinte drágaköve a Szentírásnak.”

Ismételjük el, szavanként átgondolva:

„Te vagy az én Istenem, nagyobb javam nincsen nálad.”

Isten ölelését, tevékeny és szeretetteljes jelenlétét érezzük ebben az imában, átfogja egész életünket, a teremtett világot, múltunkat, jelenünket és a jövőnket is. Benne találjuk meg az erőt, hogy bizalommal fogadjuk a szenvedéseket életünk útján, hogy derűsen, emelt fővel lássuk meg a reményt az élet árnyai mögött.

Hogy éljük hát az e havi életigét? Álljon itt C. D. tapasztalata: „Már egy ideje nem éreztem túl jól magamat, ezért elkezdtem orvoshoz járni. Ez jó néhány vizsgálatot jelentett és hosszas

várakozást. Végül megtudtam a rosszullétem okát: Parkinson-kóros vagyok. Ez teljesen lesújtott. 58 évesen hogy lehet ez? Tele voltam miértekkel: sporttanár vagyok, és a mozgás elemi része az életemnek!

Úgy éreztem, hogy túl fontos az, amit el kell veszítenem. De aztán eszembe jutott, hogy fiatal koromban mit határoztam el: »Te vagy, elhagyott Jézus, az egyetlen kincsem!« A gyógyszereknek köszönhetően rögtön sokkal jobban lettem, de nem tudom, pontosan mi is fog történni velem. Elhatároztam, hogy a jelen pillanatot élem. Amikor megtudtam a diagnózist, úgy éreztem, hogy egy dalban is el akarom mondani Istennek az igenemet, hogy béke tölti be a szívemet.”

Ez a zsoltár Chiara Lubich lelkében is különleges visszhangra talált, így ír: „Ezek az egyszerű szavak segíteni fognak, hogy bízzunk Istenben, és hogy megtanuljunk együtt élni a Szeretettel. Így egyre inkább egyek leszünk Vele, és Ő betölt minket, ezáltal az Ő képmására teremtetett igazi létünk alapjait vetjük meg és rakjuk le újra.”[1]

Íme itt vagyunk, hogy júniusban mindannyian egyként megvalljuk Istennek a szeretetünket, és így derűt és békét sugározzunk magunk körül.

Letizia Magri

[1] C. Lubich, Az élet igéje, 2001. július, Új Város, 2001/7.

forrás: fokolare.hu